

d'un temps

d'un riu

d'un poble:

Xeraco

A través del riu la Vaca

Xeraco, a més de sol i platja, ofereix als nostres veïns i visitants l'oportunitat de conèixer i gaudir d'uns ecosistemes naturals, tot i que el desenrotllisme del passat, l'absència d'una ordenació adequada del territori i la manca d'estima i educació pel medi natural, han provocat el deteriorament d'alguns indrets tan necessaris per a un desenvolupament racional i sostenible.

Per fortuna, la sensibilitat de les persones cap a aquests llocs i la problemàtica que pateixen està en procés de creixement, situació que genera una major exigència, respecte i protecció envers els pocs espais naturals que encara ens queden. És per això que s'ha de produir una major difusió i coneixement del nostre entorn perquè la seua conservació, protecció i estima siga efectiva per als que avui el podem disfrutar i també per a les generacions futures.

Cal tenir present que aquesta és una labor constant i contínua, que necessita de la col·laboració de tots a fi d'obtenir un creixement econòmic, racional i respectuós amb l'entorn

natural. Aquest objectiu de sostenibilitat, entre progrés i conservació mediambiental, és el repte del nostre futur i la herència més valuosa que podem deixar als nostres successors.

Les zones de marjal i d'aiguamolls que encara queden al nostre terme, com és el cas del riu la Vaca, constitueixen un ecosistema de gran diversitat biològica, facilitada pel resultat de la interacció produïda entre el medi aquàtic i el terrestre. Aquests espais constitueixen unes verdaderes relíquies o records de les albuferes que existien fa vora 10.000 anys al litoral valencià.

Al riu, ullals, basses, séquies i les escasses zones no transformades per l'agricultura i el turisme, viuen encara nombrosos éssers vius que troben ací un dels seus últims refugis, perquè la contaminació, la dessecació i l'ocupació agrícola i urbana els ha fet desaparèixer d'altres llocs humits del nostre litoral. Tot i que aquests indrets estan sotmesos a una enorme pressió humana, es detecta la presència de diverses espècies de peixos, alguns amfibis i rèptils, nombroses aus i mamífers, així com una gran quantitat d'invertebrats aquàtics i terrestres, sense oblidar la gran riquesa vegetal que atesora. A més, la

conservació i millora d'aquestes àrees humides, contribueixen al manteniment d'una biodiversitat i a la millora de la qualitat de l'aigua perquè actuen de trastellador i contenen la intrusió d'aigua salobre que contamina els pous de reg, a més de regular i reduir les inundacions i mantenir els altres recursos renovables associats al medi.

Amb aquest full pretenem donar a conèixer algunes de les espècies vegetals i animals que viuen als nostres espais naturals, facilitant així l'observació i presa de consciència dels valors naturals i mediambientals del riu la Vaca, com un primer pas per a estimar-los i finalment continuar mantenint-los tan com són avui, protegits, lliures i naturals.

ALGUNS
EXEMPLARS
DE
FLORA
I FAUNA

Senill, carrís, canyís (*Phragmites australis*). Una de les plantes heliòfiles més representatives i típiques dels nostres medis lacustres, on viu formant masses espesses, molt ben aprofitades per les aus aquàtiques per instal·lar-hi els seus nius.

Tradicionalment ha estat utilitzat per cobrir les barraques i com a suport de les teulades, cels rasos o per a l'assecat de la fruita.

Lliri groc, ganjol, joligroc (*Iris pseudacorus*). Les seues flors són les més elegants i cridaneres de la marjals durant la primavera. Creix a les vores de les séquies i forma agrupacions de gran bellesa.

Es cullen per ornamentar les cases i els seus fruits serveixen de menjar d'algunes aus aquàtiques.

Jonc (*Scirpus holoschoenus* sp.) És una planta herbàcia perenne de la família de les juncàcies, que forma agrupacions denses en llocs humits i, de manera molt especial, on hi ha un cert grau de salinitat provocada per la intrusió marina.

Les seues tiges són cilíndriques, llargues i molt primes i els seus extrems són molt punxeguts.

La **canya** (*Arundo donax*) és una de les espècies vegetals més conegudes i utilitzades. Originària d'Àsia, s'ha naturalitzat molt bé a les nostres terres. Es tracta d'una planta perenne de la família de les gramínies. El rizoma és gruixut i sinuós, d'on parteixen les tiges robustes de 2 a 5 metres d'alçària.

Creix a vora les séquies i camps conreats, les seues fulles són lineals i s'utilitzen per construir tallavents, tanques o rodats, per a sostenir les plantes cultivades, en cistelleria, per a fer canyissos, bardisses, etc.

Carabassera de séquia, de vall, de marjal, pampolera, lliri de séquia, nenúfar (*Nymphaea alba*), té unes fulles molt amples i grans que suren per damunt l'aigua. Les seues flors són de color blanc i molt cridaneres per la delicada bellesa que presenten. Els fruits són comestibles.

Viu als ullals, canals de drenatge, séquies i basses que tenen aigües netes i clares. De vegades arriba a cobrir tot el lloc on viu.

Bova, boga (*Typha latifolia*). És molt abundant i s'agrupa formant masses molt denses junt al senill.

Les seues llargues tiges s'han utilitzat tradicionalment per a elaborar seients de cadires, cistelles, catifes, ombralls, etc.

Les inflorescències en forma de «puro» esdevenen elements de decoració a les nostres cases i antigament eren objecte de joc dels infants.

Llissa cabuda (*Mugil cephalus*). Espècie tant d'aigua dolça com salada. Es tracta d'un peix que aconsegueix una grandària bastant considerable, entre un pam i un metre. S'alimenta de distints animals aquàtics, matèria vegetal i detritus.

Sol ser veloç i bona nadadora, bota freqüentment fora de l'aigua. Els individus joves solen nadar en grup. En algunes localitats els seus ous són molt apreciats per al consum en all-i-pebre.

Anguila (*Anguila anguila*). Espècie molt apreciada en la nostra gastronomia tradicional. Encara és comuna a les nostres marjals on entra, en forma juvenil anomenada àngula, a través de la Gola i es queda al riu o a les séquies fins que es fa adulta. La pesca il·legal de l'àngula, juntament amb la contaminació i la dessecació de les marjals està afavorint la seua extinció.

Posseeix una dieta carnívora basada en invertebrats aquàtics, peixos, cullerots, granotes, etc.

Granota (*Rana perezii*). Es tracta d'una espècie diürna, àmpliament distribuïda per tots els ecosistemes de la Safor. A algunes séquies i rius es manté en uns efectius més nombrosos però pot trobar-se en qualsevol bassa de reg o bassal.

La seua veu o rauc característic, és emesa tant de dia com de nit en l'època de reproducció. Durant l'estiu diposita els seus ous, de color terrós, a l'aigua en grans paquets i d'ells naixen les larves que amiden uns 9 cm. En gastronomia és molt valorada.

Tortuga d'aigua (*Emys orbicularis*). Té certa semblança a la terrestre però amb clares diferències, manifestades en la closca aplanada i les potes comprimides, destinades a la natació.

Sol romandre a les rodalies de l'aigua, prenent el sol o surant part del coll i cap emergits. No obstant això, és molt difícil d'observar ja que al mínim senyal d'alarma se submergeix a l'aigua ràpidament.

Agró roig (*Ardea purpurea*).

Presenta un plomatge de tonalitats fosques diverses, destacant-ne sobretot, el capirot negre amb dues llargues plomes que li pengen i les llistes negres en el pit. Els individus joves, però, no presenten ni llistes ni capirot ni tonalitats tan marcades.

S'alimenta fonamentalment de peixos però també d'insectes, crustacis, rèptils, mol·luscos i amfibis.

Són poc comuns en la nostra zona ja que només hi acudeixen en època de cria. Després, migren cap a l'Àfrica on hi passen l'hivern.

Camallonga (*Himantopus*

himantopus). Té una grandària d'uns 37 centímetres. Les potes, llargues i rogenques, són desproporcionades en relació al seu cos.

És blanca i de bec negre, però les ales i el dors són de color negre en els mascles i de color terrós en les femelles.

Viu a les zones humides i s'alimenta d'insectes i dels mol·luscos que troba al fang.

Collverd (*Anas platyrhynchos*). És el més comú dels ànecs. Es tracta d'un ocell sedentari, freqüent al període hivernenc, tot i que en primavera és quan major nombre de colls verds es concentren a les marjals.

Rep aquest nom perquè el mascle té el cap i el coll d'un verd metàl·lic, mentre que la femella és tota bruna per a passar desapercebuda quan incuba a terra els ous .

Polla d'aigua (*Gallina chloropus*). És una espècie sedentària tot i que molts individus poden migrar a l'estiu.

La seua àrea típica la constitueixen les marjals amb vegetació espessa de joncs, boves i carritxos.

Atansa fins a 38 cm de llargària. El plomatge és bastant obscur, amb dues taques blanques cridaneres.

En cas de perill quasi mai vola sinó que fa una espècie de correguda vol sobre l'aigua fins a amagar-se dins la vegetació.

El nostre terme, com tots els del litoral valencià, ha patit i continua patint, un gran quantitat d'agressions al seu entorn natural que amenacen greument la seua integritat ecològica, com ha passat al Canyar, al Canyaret, a la Roqueta o a les séquies Ahuir, Travessera, Canyes, etc.

L'aglomeració urbana al voltant d'algunes de les zones esmentades, l'augment de les terres de cultiu, així com la construcció urbanística especulativa, han estat algunes de les principals causes que han produït la seua transformació i degradació.

Els problemes de tipus ecològic i medioambiental que pateixen els nostres marjals a grans trets són:

⌘ Contaminació del riu la Vaca.

⌘ Contaminació de barrancs, séquies, basses i estanys.

⌘ Abocaments il·legals de pesticides i productes tòxics.

⌘ Residus de plàstics, llandes, etc.

⌘ Contaminació acústica (camions, cotxes, motos, etc.)

Tothom ha de ser conscient que s'han de fer els majors esforços possibles per conservar i millorar el poc espai natural que ens queda d'aquests ecosistemes de marjal, principals nodridors dels peixos i aus, que els utilitzen per alimentar-se i desenvolupar-se pacíficament per goig i riquesa de la nostra terra.

ESPÈCIES ANIMALS MÉS COMUNES

AUS

<u>Nom comú</u>	<u>Nom científic</u>
Agró blau	<i>Ardea cinerea</i>
Agró roig	<i>Ardea purpurea</i>
Aligot	<i>Buteo buteo</i>
Aligot vesper	<i>Pernis apivorus</i>
Alosa	<i>Alauda arvensis</i>
Ànec griset	<i>Anas strepera</i>
Arpello	<i>Circus aeruginosus</i>
Balquer	<i>Acrocephalus arundinaceus</i>
Becada	<i>Scolopax rusticola</i>
Bequeruda	<i>Gallinago gallinago</i>
Bitxac comú	<i>Saxicola torquata</i>
Blauet	<i>Alcedo atthis</i>
Boscarla de canyar	<i>Acrocephalus scirpaceus</i>
Bosqueta vulgar	<i>Hippolais polyglotta</i>
Cabusset	<i>Tachybaptus ruficollis</i>
Camallonga	<i>Himantopus himantopus</i>
Cigonya blanca	<i>Ciconia ciconia</i>
Cogullada	<i>Galerita cristata</i>
Collverd	<i>Anas platyrhynchos</i>
Corriol gran	<i>Charadrius hiaticula</i>

Corriol menut	<i>Charadrius dubius</i>
Cotxa blanca	<i>Luscinia svecica</i>
Cua-roja reial	<i>Phoenicurus phoenicurus</i>
Cucut	<i>Cuculus canorus</i>
Cuereta blanca	<i>Montacilla alba</i>
Cuereta groga	<i>Montacilla flava</i>
Cuereta torrentera	<i>Montacilla cinerea</i>
Esparver	<i>Accipiter nisus</i>
Esparver cendrós	<i>Circus pigargus</i>
Esplugabous	<i>Bubulcus ibis</i>
Estornell vulgar	<i>Sturnus vulgaris</i>
Falcó reial	<i>Falco peregrinus</i>
Fotja	<i>Fulica atra</i>
Fredeluga, Judia	<i>Vanellus vanellus</i>
Fumarell carablanç	<i>Chlidonias hybrida</i>
Fumarell negre	<i>Chlidonias niger</i>
Gall de canyar	<i>Porphyrio porphyrio</i>
Garseta blanca	<i>Egretta garzetta</i>
Gralla	<i>Corvus monedula</i>
Grasset de muntanya	<i>Anthus spinoletta</i>
Guatla	<i>Coturnix coturnix</i>
Martinet de nit	<i>Nycticorax nycticorax</i>
Martinet menut	<i>Ixobrychus minutus</i>
Martinet ros	<i>Ardeola ralloides</i>
Mosquiter groc menut	<i>Phylloscopus collybita</i>
Òliba/òbila	<i>Tyto alba</i>
Oroneta cuablanca	<i>Delichon urbica</i>
Oroneta de ribera	<i>Riparia riparia</i>
Oroneta vulgar	<i>Hirundo rustica</i>
Pit-roig	<i>Erithacus rubecola</i>

Polla d'aigua	<i>Gallinula chloropus</i>
Puput	<i>Upupa epops</i>
Rascló	<i>Rallus aquaticus</i>
Repicatalons	<i>Emberiza schoeniclus</i>
Roquerol	<i>Ptyonoprogne rupestris</i>
Rossinyol	<i>Luscinia magarhyncos</i>
Rossinyol bord	<i>Cettia cetti</i>
Teixidor	<i>Remiz pendulinus</i>
Terreola	<i>Alauda arvensis</i>
Teuladí	<i>Passer domesticus</i>
Teuladí castellà	<i>Passer montanus</i>
Titella	<i>Anthus pratensis</i>
Tórtora	<i>Streptopelia turtur</i>
Trist	<i>Cisticola juncidis</i>
Tudó	<i>Columba palumbus</i>
Xarxet comú	<i>Anas crecca</i>
Xivitona	<i>Actitis Hypoleucos</i>
Xoriguer	<i>Falco tinnunculus</i>

PEIXOS

Nom comú	Nom científic
Anguila	<i>Anguilla anguilla</i>
Bagra ibèrica	<i>Leuciscus pyrenaicus</i>
Barb	<i>Barbus bocagei bocagei</i>
Carpa	<i>Cyprinus carpio</i>

Gambúsia

Gambusia affinis
holbroocki

Llissa cabuda

Mugil cephalus

Perca americana

Micropterus

Peix sol

salmoides

Samaruc

Lepomis gibbosus

Valencia hispanica

RÈPTILS

Nom comú

Nom científic

Granota comuna

Rana perezi

Gripau comú

Bufo bufo

AMFIBIS

Nom comú

Nom científic

Eскурçó d'aigua

Natrix maura

Sargantana ibèrica
comuna

Podarcis hispanica

Serp verda

Malpolon

monspessulanus

Tortuga d'aigua europea

Emys orbicularis

Tortuga d'aigua

Trachemys scripta

de Florida

MAMÍFERS

Nom comú

Nom científic

Mostela

Mustela nivalis

Rabosa

Vulpes vulpes

Rata d'aigua

Arvicola sapidu

Rata comuna

Rattus norvegicus

Rata penada de cova

*Miniopterus
schreiberi*

ESPÈCIES BOTÀNIQUES MÉS COMUNES

Nom comú	Nom científic
Assutzena de mar	<i>Pancremium maritimum</i>
Borró	<i>Ammophila arenaria</i>
Bova/boga	<i>Typha latifolia</i>
Canya	<i>Arundo donax</i>
Card marí	<i>Eryngium maritimum</i>
Carabasseta de séquia	<i>Nymphaea alba</i>
Corretjola o meravella d'aigua	<i>Ipomoea sagittata</i>
Eucaliptus	<i>Eucalyptus globulus</i>
Fenoll marí	<i>Echinophora spinosa</i>
Gram o pedrenca	<i>Paspalum distichum</i>
Jonc	<i>Scirpus sp.</i>
Llengua d'oca	<i>Potamogeton natans</i>
Llentiscles d'aigua	<i>Lemna minor</i>
Llepasses	<i>Xanthium strumarium</i>
Lligabosc	<i>Lonicera implexa</i>
Lliri groc	<i>Iris pseudocorus</i>
Jull de mar	<i>Agropyron junceum</i>
Mansega	<i>Cladium mapiscum</i>
Meló marí	<i>Lotus creticus</i>
Menta borda o matapuces	<i>Mentha suaveolens</i>
Olivardes	<i>Inula viscosa</i>
Piteres	<i>Agave americana</i>
Salicària	<i>Lytrum salicaria</i>
Senill	<i>Phragmites australis</i>
Volantí espigat	<i>Myriophyllum Verticillatum</i>
Xop negre o pollanca	<i>Populus nigra</i>

LA SERP DE LA VENTA

Una vegada hi havia una serp molt gran i molt llarga al poble de Xeraco en un lloc que es deia la Venta, a la partida de les Comes, al costat de la torre de Guaita, vora el riu la Vaca. També hi havia un bosc molt frondós de pins, coscolls i llentiscles pels muntanyassos d'arena, mentre al riu creixien canyes de senill, bova i jonqueres altíssimes on feien niu els colls verds, les polles d'aigua i les fotges. Allí la serp tenia un bon lloc per viure i amenaçar tots els camperols que treballaven les terres del voltant.

Els homes fugien en sentir els bufits d'aquella bestiola i aquells que havien pogut veure-la afirmaven que tenia un gran monyo. Altres contaven que molts anys abans s'havia engolit dos homes. També els ramats que pasturaven pels marges i terres d'arròs corrien gran perill.

Llavors, l'alcalde de Xeraco va demanar ajuda al governador de València, el qual va enviar un pres condemnat a mort amb la promesa que es lliuraria de la sentència si aconseguia matar la serp.

El pres, en arribar al poble, va demanar tres coses: un cavall, una escopeta i un espill. Al rompre el dia, va eixir pel camí de la mar a cavall d'una haca que portava collaró amb campanetes que dringaven sorollosament.

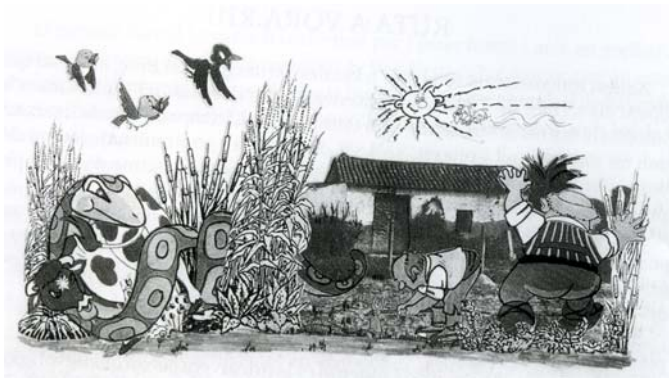
La serp, que descansava paint l'última ovella engolida la vespra, va despertar sobtada per una visita tan matinera. Tota enfurida, va començar a esbufegar amb tanta força que cap animal no gosava de fer-se sentir en aquella matinada fresca d'estiu. Tan sols els bufits de la serp, el dringar de les

campanetes i el renillar de l'haca podien escoltar-se entre el bosc dels voltants.

Amb el cap rampant sobre els matolls avançava inexorable la serpentina que, en veure reflectida la seua imatge a l'espill, va envestir violentament al seu suposat enemic. Va ser el moment que el condemnat va aprofitar que descarregar els dos trets d'una escopeta de claus carregada amb perdigons grossos. La serp va caure ferida de mort entre rebotades nervioses, recargolant-se durant uns minuts fins que la seua vida es va extingir.

Conten els vells però que el pres va passar tanta por que al cap d'uns dies es va morir.

Rondalla extreta del llibre *La serp de la venta*.

RUTA A VORA RIU

Aquest itinerari té un total de 4'6 km des del desguàs del «Braç» que separa els termes de Xeraco de Tavernes, fins al desguàs del riu la Vaca a la Goleta, a la fita del nostre terme amb el de Gandia. El temps de durada, marxant amb un pas tranquil i relaxat ve a ser d'una hora i 30 minuts, depenent del temps que s'hi dedique a l'observació del paisatge en cadascuna de les etapes que proposem.

Es pot iniciar el recorregut, a peu o amb bicicleta, des del Braç, a la zona nord de la platja, fins arribar a la Goleta o bé a l'inrevés, tot i que considerem el primer com el més adequat, ja que pot realitzar-se per cadascun de les ribes del riu.

És important parar-se de tant en tant, observar l'entorn natural i contemplar les magnífiques creacions que ens ofereix la naturalesa.

L'època ideal per a realitzar l'itinerari és la primavera però a qualsevol època de l'any es pot gaudir de la seua bellesa i la riquesa de plantes i animals. Pel matí o a poqueta nit són els millors moments per iniciar la marxa.

Cal posar atenció al paisatge fabulós que ofereixen les nostres muntanyes i les encisadores tonalitats que ens brinda el panorama: aigua, vegetació exuberant i lluminositat del cel.

La ruta recorre el curs inferior del riu la Vaca, que no es pot considerar un riu pròpiament dit, doncs és un producte dels ressorgiments kàrstics del massís del Mondúver que, en arribar a la marjal, es converteixen en un gran canal de drenatge, on es recullen les filtracions i aportacions de les séquies del nostre terme i de les del voltant.

El corrent fluvial ha estat transformat per l'ésser humà i així, en arribar al terme de Xeraco, després de travessar la Valldigna, s'ha desviat per un canal anomenat el Braç que corre paral·lel a la fita del nostre terme amb el de Tavernes fins arribar a la zona nord de la platja on barreja les seues aigües amb les de la Mediterrània.

Aquest corrent en realitat recorre el terme de Xeraco de nord a sud-est. La zona més ampla i profunda és la coneguda amb el nom del Gorg, on es troba situada la torre de Guaita (*circa* s. XVI). A partir d'ací, el llit esdevé ample i discorre paral·lel

a la fita del terme de Gandia, fins arribar a la Goleta, on desguassa quan duu cabal d'aigua suficient, barrejant les seues aigües amb les de la mítica Mediterrània.

L'enorme importància del riu rau fonamentalment en què és un curs fluvial que sempre porta aigua, fins i tot en èpoques de sequera, per la qual cosa forma una barrera imprescindible que evita la salinització dels nostres corrents subterranis, vitals per al reg de les terres, i a més, constitueix una reserva importantíssima per a la flora i la fauna dels escassos marjals litorals que queden a la vora del Mediterrani.

En la flora dominen aquelles espècies relacionades amb el medi aquàtic, és a dir, hidròfites com el canyís, la canya, la bova, la salicària, la llengua d'oca, l'asprelleta borda, el jonc, el lliri, etc.

Entre la fauna més característica podrem trobar la granota, la llissa, la gambússia, l'anguila, el samaruc, la tenca, la colobra, polla d'aigua, el cabussó, la cueta blanca, el coll verd o la tortuga, d'entre altres.

Antic Camí Reial
RATLLA-BRAC

BRAC
Eixida

PARADES D'INTERES

- 1 BRAC - Eixida
- 2 SEQUIA DE LA RATLLA-BRAC
- 3 PONT
- 4 GORG - T GUAITA
- 5 COMPORTES
- 6 GOLETA - Final

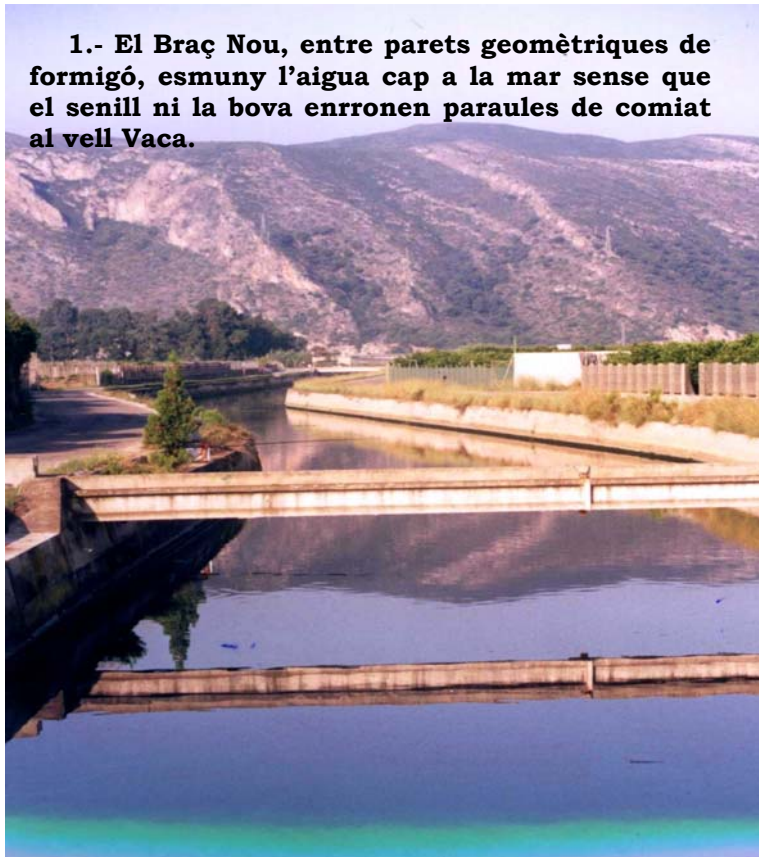
Podeu seguir l'itinerari proposat o bé iniciar-lo a l'inrevés. En ambdues ocasions el retorn al punt d'eixida es pot fer per la vora de la mar. En aquest cas la distància només atansa els 2'4 km de recorregut, entre la fita del terme de Gandia i la del de Tavernes.

Punts	Minuts
Eixida (Brac) - Séquia de la Ratlla	27
Séquia de la Ratlla - Pont de la mar	25
Pont de la mar - Gorg, Torre de Guaita	6
Gorg - Comportes	24
Comportes - Goleta	10

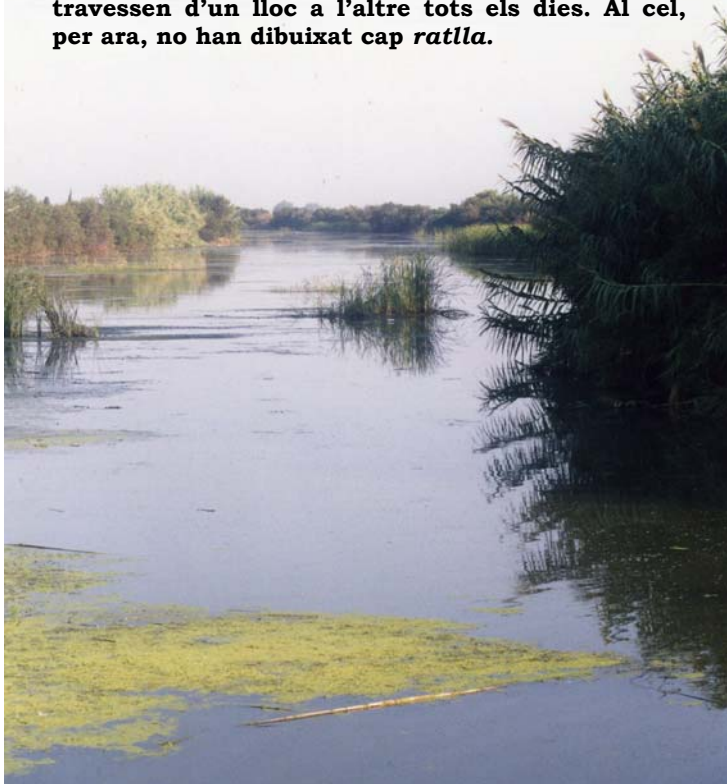
RUTA ECOLÒGIC-TURÍSTICA
DE VORA RIU

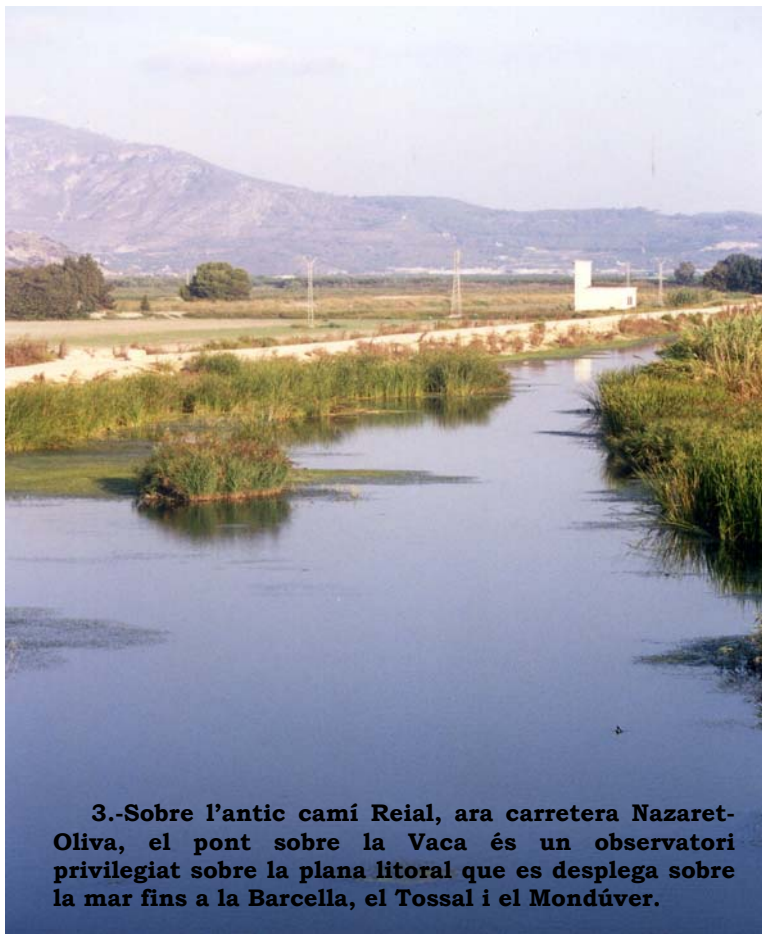
PARADES RECOMANADES

1.- El Braç Nou, entre parets geomètriques de formigó, esmuny l'aigua cap a la mar sense que el senill ni la bova enrronen paraules de comiat al vell Vaca.

2.- A un costat Xeraco, a l'altre Tavernes, o millor la Vall. És la ratlla del límit, la fita dels dos termes que els homes han marcat al terra i als papers de la contribució, però els llauradors travessen d'un lloc a l'altre tots els dies. Al cel, per ara, no han dibuixat cap *ratlla*.

3.-Sobre l'antic camí Reial, ara carretera Nazaret-Oliva, el pont sobre la Vaca és un observatori privilegiat sobre la plana litoral que es desplega sobre la mar fins a la Barcella, el Tossal i el Mondúver.

4.- Sentinella de pirates berberescos i custòdia de vianants, les venerables pedres de la torre de Guaita són un referent insigne de Xeraco. Ja no té la companyia dels matxos del pont vell, però sempre restarà l'espill benigne de les aigües del Gorg.

5.- Dotze comportes vigilen el nivell de la Vaca a prop de la Mar. També impedeixen la intrusió de les aigües marines riu a munt. Dolç-salat és un mestissatge embolicat. Des del pont pot observar-se les restes de la torre metàl·lica d'un antic molí de vent utilitzat per elevar aigua de reg, una exemplar pràctica d'ús d'energia renovable, tan moderna i tan pretèrita.

6.- Com un budell retorçut foradant la restinga arenosa, el riu aconpleix el seu destí. Gavines i piulons li fan sempre companyia i quan arriben les llunes d'hivern, invisibles àngules solquen contracorrent camins d'incerta glòria gastronòmica.

Edita: A.C. La Goleta, amb la col·laboració de la Generalitat Valenciana, Conselleria de Cultura, Educació i Ciència.

Imprimeix: XeraPrint, s.l.

Dipòsit Legal: V-4144-2002

ISBN:84-699-9736-X

Text, disseny, maquetació i fotografies:

Equip La Goleta.

Laura Campos

Rafa Campos

Joan Iborra

Antoni Martí

Raül Verdú

